

Weilersteins “privata” Bach

Johann Sebastian Bach: Cellosviter nr 1-6

Cello: Alicia Weilerstein

Pentaton PTC5186751 [2 CD]

När **Pablo Casals** fann en handskriven kopia av **Johann Sebastian Bachs** cellosviter i Barcelona 1890 och sedan introducerade dem till världen så spred han det viktigaste verket vi har i cellorepertoaren. Vid sidan om **Dvořáks** och

Elgars cellokonserter så står Bachs cellosviter som milstolpar som alla cellister måste passera nån gång. En del gör det tidigt i karriären och en del senare. **Mstislav Rostropovitj** väntade nog för länge då hans teknik redan var lite på dalande medan andra hunnit att spela in dem flera gånger. Nu kommer det amerikanska stjärnskottet **Alicia Weilerstein** med sin version, gissningsvis inte den sista. Weilerstein har redan rosats för sina tolkningar av både Elgar och Dvořák på skiva.

Detta är personliga tolkningar och jag vill nästan gå så långt att säga att de är "privata". Hon har funderat och arbetat sig in i verken under ett par år och har förmodligen inte heller lyssnat igenom så många andra tolkningar; i alla fall får man känslan att hon mestadels går sin egen väg.

I den första och andra sviten är hon som bäst, där finns en tydlig riktning och trots breda tempi så blir de dansanta satserna just skönt dansanta. Hennes utsvävningar och egenheter är också lite färre och mer logiska i dessa sviter. Egenheterna skapar ibland en improvisatorisk känsla, men ibland blir de lite omständliga.

I de senare sviterna, i femman och framför allt i sexan, blir det nog lite för knepigt och svårt på sina ställen. Den sjätte sviten är generellt svår att få på plats. Den är något av det mest komplexa som Bach skrivit och det finns egentligen inte plats för att krångla till vilket Weilerstein gör på sina ställen. Enklast märker man detta direkt i starten av preludiet. Jämför gärna detta ställe med **Frans Helmerssons** mer självklara tempo och frasering på Chamber Sound eller **Janos Starker** klassiska på Erato.

Annars får jag samma känsla över Weilersteins Bach som jag får med Igor Levits Beethoven. Här finns en klokhet, nyfikenhet och uppfinnesrikedom som gör att de nästan sönderspelade verken lever upp igen. Lyssna på sarabanden i tvåan eller menuetten direkt efter. Man kan inte annat än må bra efter att ha lyssnat på detta stora musicerande.

De här är en minst sagt en kraftfull inspelning av sviterna. Det är kanske inte den bästa men absolut en av de mest inspirerande och engagerande, och säkert en av de skivor som kommer kandidera till olika utmärkelser framöver.

Ljudet är bra, men på några ställen känns det lite som att man skulle gjort några omtagningar. Men de små "blamagera" i spelet ger oss också en live-

känsla, vilket säkert just är den känslan som Alicia Weilerstein önskar vi skall ha.

Anders Wikström